

Asia C-94/19

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

6.2.2019

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Corte suprema di cassazione (Italia)

Ennakkoratkaisupyyntöpäätöksen tekemispäivä:

27.11.2018

Valittaja:

San Domenico Vetraria SpA

Vastapuoli:

Agenzia delle Entrate

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

VIIDES SIVILIJAAOSTO

[— —]

on istunnossaan 23.1.2018

tehnyt seuraavan

VÄLIPÄÄTÖKSEN

asiassa [— —], jossa valittajana on

s.p.a. San Domenico Vetraria, [— —]

- valittaja -

ja vastapuolena

Agenzia delle Entrate, [— —]

- vastavalittaja -

ja muuna osapuolena

[alkup. s. 2]

Ministero dell’economia e delle finanze, [– –]

- muu osapuoli -

[– –] [menettelyä koskevia seikkoja]

Tosiseikat

1. Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että arvonlisäveroa koskeneessa osittaisessa verotarkastuksessa todettiin vuoden 2004 osalta, että eräs osakeyhtiö San Domenico Vetrarian (jäljempänä San Domenico Vetraria spa) emoyhtiön, osakeyhtiö Avirin (jäljempänä Avir spa), johtajista oli ollut San Domenico Vetraria spa:ssa lähetettynä työntekijänä tehtäväänään johtaa yhtä viimeksi mainitun yhtiön tuotantolaitoksista ja että tähän liittyvät kustannuserät oli veloitettu San Domenico Vetraria spa:lta.

2. San Domenico Vetraria spa vastaanotti näin ollen emoyhtiöltään laskuja, joiden määrät vastasivat tytäryhtiössä lähetettynä työntekijänä olleesta johtajasta aiheutuneita kuluja, ja kulut korvatesaan tytäryhtiö sovelsi niihin arvonlisäveroa voidakseen myöhemmin käyttää vastaavaa vähennysoikeutta.

3. Agenzia delle Entrate (jäljempänä verohallinto) puolestaan katsoi, että koska korvaukset eivät koskeneet palvelujen tarjoamista emo- ja tytäryhtiön välillä, ne eivät kuuluneet arvonlisäveron soveltamisalaan; näin ollen se peri takaisin arvonlisäveron, jonka verovelvollinen oli tällä perusteella vähentänyt.

4. Verohallinto totesi lisäksi, että verovelvollinen oli ostanut jätelasia (lasipakkauksia ja rikkiäistä lasia) soveltamatta kuitenkaan näihin ostoihin arvonlisäveroa; näin ollen se peri takaisin myös näin suorittamatta jääneen arvonlisäveron.

[alkup. s. 3]

5. Yhtiö valitti tästä seuranneesta verotuspäätöksestä, mutta valitus ei menestynyt ensimmäisessä eikä toisessa oikeusasteessa.

6. Muutoksenhakutuomioistuin katsoi ensimmäisen seikan osalta, että asiaan on sovellettava 11.3.1988 annetun lain nro 67 8 §:n 35 momenttia; kun siis asiassa ei näytetty toteen, että lähetetty työntekijä olisi saanut korotettuja rahamääriä tai hoitanut tehtäviä, jotka olisivat poikenneet tehtävistä, joita työntekijä hoiti hänet lähettäneessä yhtiössä, muutoksenhakutuomioistuin katsoi, että kyse oli pelkistä kulukorvauksista, joihin veroa ei sovelleta.

7. Toisen seikan osalta muutoksenhakutuomioistuimien katsoi jätelasipakkausten luovutukset tasavallan presidentin asetuksen nro 633/72 liitteenä olevassa taulukossa A olevan III osan 127-sexiesdecies kohdan alaan kuuluviksi palveluiksi, joihin on siten sovellettava 10 prosentin arvonlisäverokantaa.

8. Tästä tuomiosta San Domenico Vetraria spa on valittanut Corte di Cassazioneen (ylin tuomioistuin, Italia). Valituskirjelmässään se on vedonnut neljään valitusperusteeseen, joihin verohallinto on vastannut vastavalituksella.

9. [– –] [menettelyä koskevia seikkoja]

Päätöksen perustelut

Kysymyksenasettelu

10. Corte di Cassazione katsoo, että kun otetaan huomioon asiaa koskeva [Euroopan unionin oikeuskäytäntö ja] kansallinen oikeuskäytäntö, työntekijöiden lähettämisen ja siihen liittyvien kulujen korvaamisen arvonlisäverokohtelua koskevan riidan ratkaisemisessa ratkaisevaa on **[alkup. s. 4]** se, katsotaanko kyseinen toimenpide veronalaiseksi.

Toisessa valitusperusteessaan valittaja nimittäin katsoo, että lain nro 67/88 8 §:n 35 momenttia, siviililain täytäntöönpanolain 12 §:ää sekä siviililain (codice civile) 1321 ja 1322 §:ää on lain nro 212/00 10 §:n 1 momentin valossa rikottu tai sovellettu väärin ja että ratkaisua ei ole perusteltu tai perustelut ovat olleet riittämättömät tai ristiriitaiset siltä osin kuin muutoksenhakutuomioistuin on katsonut, että työntekijän lähettämiseen liittyvässä toimenpiteessä on kyse pelkästään kulukorvauksista, jotka eivät sellaisina ole veronalaisia suorituksia, ja jättänyt huomiotta sen, että [lähetetyille] johtajalle on annettu erityisiä tehtäviä ja ettei verohallinnolle ole aiheutunut minkäänlaista vahinkoa.

10.1. [– –] **[alkup. s. 5]** [– –] [kansallinen oikeus – ensimmäisen valitusperusteen hylkääminen]

Unionin oikeus

Veronalaisen palvelujen suorituksen käsite

11. Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetussa neuvoston direktiivissä, samoin kuin jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetussa kuudennessa neuvoston direktiivissä 77/388/ETY, annetaan arvonlisäverolle hyvin laaja soveltamisala, koska sen veronalaisia liiketoimia koskevassa 2 artiklassa mainitaan tavaroiden maahantuonnin lisäksi verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittamat vastikkeelliset tavaroiden luovutukset ja palvelujen suoritukset (unionin tuomioistuimen tuomio 3.9.2015, Asparuhovo Lake Investment Company OOD, C-463/14, EU:C:2015:542, 33 kohta).

Kuudennen direktiivin, jota sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikana, 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. ’Palvelujen suorituksella’ tarkoitetaan liiketointa, joka ei ole 5 artiklassa tarkoitettua tavaran luovutusta.”

11.1. Arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettua palvelujen suorituksen käsitettä on tulkittava asianomaisten liiketoimien tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta (unionin tuomioistuimen tuomio 22.11.2018, MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia SA, C-295/17, EU:C:2018:942, 60 kohta).

[alkup. s. 6]

Kuudennen direktiivin 9 artiklassa, samoin kuin vastaavassa yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 56 artiklassa, yhtenä palveluna mainitaan joka tapauksessa ”henkilöstön asettaminen käytettäväksi”, ja yksi keinoista, joilla henkilöstöä asetetaan käytettäväksi, on nimenomaan työntekijöiden lähettäminen.

Vastikkeen käsite

12. Sen arvioiminen, onko jonkin määrän maksaminen vastiketta palvelun suorituksesta, on unionin oikeuden alaan kuuluva kysymys, joka on ratkaistava irrallaan kansallisen oikeuden perusteella tehtävästä arvioinnista (edellä mainittu tuomio C-295/17, 69 kohta): näin ollen on sinänsä merkityksetöntä, katsotaanko tiettyjen määrien maksaminen kansallisessa oikeudessa kulukorvaukseksi vai vastikkeeksi.

12.1. Palvelujen suoritus on tehty sekä kuudennessa direktiivissä että arvonlisäverodirektiivissä tarkoitetulla tavalla vastikkeellisesti vain silloin, kun palvelun suorittajan ja sen vastaanottajan välillä on oikeussuhde, johon liittyvät suoritukset ovat vastavuoroisia, ja palvelun suorittajan saama korvaus on todellinen vastasuoritus vastaanottajalle suoritetusta palvelusta (ks. unionin tuomioistuimen tuomio 18.1.2017, C-37/16, 25 kohta). Unionin tuomioistuin on todennut, että näin on siinä tapauksessa, että suoritetun palvelun ja saadun vastasuorituksen välillä on välitön yhteys, jolloin maksetut rahamäärät muodostavat tosiasiallisen vastikkeen tällaisessa oikeussuhteessa suoritetusta yksilöitävissä olevasta palvelusta (edellä mainittu tuomio C-37/16, 26 kohta).

12.2. Arvonlisäveron kannalta ei sen sijaan ole välttämätöntä, että liiketoimella tavoiteltaisiin voittoa, koska liiketoimen tuloksella ei ole merkitystä (unionin tuomioistuimen tuomio 22.6.2016, Gemeente Woerden, C-267/15, EU:C:2016:466, 40 kohta, jossa **[alkup. s. 7]** on kyse siitä, ettei sovittu hinta kata kustannuksia).

Sillä, suoritetaanko liiketoimi omakustannushintaan vai sitä korkeampaan tai alempaan hintaan, ei ole merkitystä sen kannalta, pidetäänkö sitä ”vastikkeellisena liiketoimena”, paitsi jos kustannusten ja vastikkeena saadun määrän välinen erotus

on erityisen huomattava (unionin tuomioistuimen tuomio 12.5.2016, Gemeente Borsele, C-520/14, EU:C:2016:334, jossa oli kyse tapauksesta, jossa maksujen määrä vastasi kolmea prosenttia kunnan koulukuljetuspalveluista maksamasta määrästä).

13. Sen ratkaisemiseksi, onko palvelua pidettävä siten vastikkeellisesti suoritettuna, että kyseinen toiminta voidaan katsoa liiketoiminnaksi, on arvioitava sen toteuttamiseen liittyviä olosuhteita kokonaisuudessaan (edellä mainittu tuomio C-520/14, 29 kohta).

13.1. Vaikuttaa siltä, että tämän kannalta on merkitykseltä, vastaavatko tytäryhtiölle aiheutuneet kulut emoyhtiön – eli siihen tahoon, jota kulut viime kädessä rasittavat, nähden ulkopuolisen tahon – palveluksessa olevien työntekijöiden palkkojen ja työnantajamaksujen määrää.

Unionin tuomioistuin on nimittäin todennut (tuomio 18.7.2013, AES-3C Maritza East 1 EOOD, C-124/12, EU:C:2013:488), että direktiivin 2006/112/168 artiklan a alakohtaa ja 176 artiklan toista kohtaa (jotka vastaavat kuudennen direktiivin 17 artiklan 2 kohdan a alakohtaa ja 6 kohtaa) on tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan verovelvollisella, jolle aiheutuu kuluja sille työskentelevien henkilöiden kuljetuksesta, työvaatteista, suojavarusteista sekä työmatkoista, ei ole oikeutta vähentää näihin **[alkup. s. 8]** kuluihin sisältyvää arvonlisäveroa sillä perusteella, että toinen oikeushenkilö asetti kyseiset henkilöt verovelvollisen käyttöön ja ettei heitä voida täten pitää kyseisessä lainsäädännössä tarkoitetulla tavalla verovelvollisen henkilöstöön kuuluvina, vaikka näillä kuluilla voidaan katsoa olevan suora ja välitön yhteys kyseisen verovelvollisen liiketoimintojen kokonaisuuteen liittyviin yleiskuluihin.

Kansallinen lainsäädäntö

14. Arvonlisäveron perustamista ja sääntelyä koskevan 26.10.1972 annetun tasavallan presidentin asetuksen nro 633 3 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Palveluja ovat vastikkeelliset suoritukset, jotka perustuvat urakka-, palveluhankinta-, kuljetus-, toimeksianto-, huolinta-, kauppaedustus, välitys- tai talletussopimukseen, ja yleisesti velvollisuudet suorittaa tai pidättäytyä suorittamasta ja sallia, riippumatta siitä, mihin kyseiset velvollisuudet perustuvat. Vastikkeellisia palvelusuorituksia ovat myös suoritukset, jotka on tehty elinkeinonharjoittajan henkilökohtaiseen käyttöön tai hänen perheenjäsentensä käyttöön tai muihin tarkoituksiin, jotka eivät liity kyseisen elinkeinon tai ammatin harjoittamiseen.”

14.2.2003 annetussa laissa nro 30 säädettyjen työllisyys- ja työmarkkina-alan liittyvien valtuutusten täytäntöönpanosta 10.9.2003 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 276 30 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Työntekijän lähettämisestä on kyse, kun työnantaja omien etujensa toteuttamiseksi luovuttaa tilapäisesti yhden tai useampia työntekijöitä toisen tahon palvelukseen tietyn työn suorittamiseksi” (1 momentti).

[alkup. s. 9]

”Lähettävä työnantaja vastaa työntekijälle maksettavasta palkasta ja tämän muista oikeuksista” (2 momentti).

Valtion vuotuisen ja monivuotisen talousarvion laatimiseen liittyvistä säännöksistä 11.3.1988 annetun lain nro 67 (talousarviolaki 1988) 8 §:n 35 momentissa puolestaan säädetään seuraavaa:

”35. Arvonlisäveron kannalta merkitykselliseksi ei katsota sellaista työntekijöiden lainaamista tai lähettämistä, josta maksetaan ainoastaan vastaava kulukorvaus.”

14.1 Näiden asiaa koskevien oikeussäntöjen perusteella ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on yhdistettyjen jaostojen kokoonpanossaan [– –] todennut, ettei lain nro 67/88 8 §:n 35 momenttia voida tulkita siten, että jos korvaus ylittää kustannukset, ainoastaan kustannukset ylittävä osa olisi arvonlisäveron alainen, ja että jos korvaus alittaa kustannukset, veroa ei sovellettaisi.

Tämä perustuu siihen, että työntekijöiden lähettämisen yhteydessä ”– – kyse ei ole veron määräytymisperusteesta vaan sen toimenpiteen merkityksellisyydestä tai merkityksettömyydestä, jonka perusteella vastaanottavan tahon maksama (koko) määrä on sääntöjen mukaan tietyn edellytyksen veronalainen”. Lisäksi ”vuonna 2010 annetuissa tuomioissa nro 19129–19132 tehty toisenlainen johtopäätös ei nimittäin vaikuta vakuuttavalta – – siltä osin kuin kustannuksia pienempien korvausten ei siinä katsota olevan arvonlisäveron alaisia – –”.

14.2. Jos sen sijaan korvaus vastaa lähetetyistä työntekijöistä aiheutuneiden kulujen määrää, lähettäminen ei ole ”arvonlisäveron kannalta merkityksellinen” toimenpide, eikä se siten olisi arvonlisäveron alainen.

[alkup. s. 10]

Yhdistetyt jaostot korostivat, että sääntely poikkeaa tässä suhteessa siitä, jota sovelletaan samankaltaiseen toimintaan eli luvan saaneiden yritysten harjoittamaan työvoiman vuokraamiseen; vuokrauksen yhteydessä merkityksettömiä toimenpiteitä ei arvonlisäveron näkökulmasta ole, vaan ”korvaukset ovat aina ja kaikissa tapauksissa vapautettuja verosta, jota niihin ei olisi sovellettu siinäkin tapauksessa, että kokonaiskorvaus olisi ylittänyt työntekijöiden kustannusten määrän”.

Kun asetuksen (decreto legislativo) nro 276/03 86 §:n 4 momentti, jonka mukaan lain nro 196/97 26-bis §:ään sisältyvien säännösten on katsottava viittaavan mainitussa asetuksessa annettuihin henkilöstövuokrausta koskeviin säännöksiin,

luetaan yhdessä kyseisen lain nro 196/97 26-bis §:n kanssa, voidaankin todeta, että henkilöstövuokraussopimukseen sovelletaan säännöstä, jonka mukaan ”niiden palkkojen ja työnantajamaksujen korvaukset, jotka tilapäisten työntekijöiden käyttäjä on 1 §:n 5 momentin f kohdan mukaan velvollinen maksamaan kyseiset työntekijät toimittaneelle yritykselle ja jotka viimeksi mainittu tosiasiallisesti maksaa kyseisen tilapäisen työntekijän hyväksi, eivät kuulu 26.10.1972 annetun tasavallan presidentin asetuksen nro 633 13 §:ssä tarkoitettuun arvonlisäveron määräytymisperusteeseen. Alun perin sovellettu verokohtelu säilyy muuttumattomana, eikä maksettuja veroja palauteta; edellä mainitun asetuksen nro 633/1972 26 §:ssä tarkoitettuja muutoksia ei myöskään sallita.”

14.3. Tämän tulkintalinjan voidaan yhdistettyjen jaostojen ratkaisun (ja sitä seuraavien, sen kanssa yhdenmukaisten ratkaisujen) myötä katsoa vakiintuneen voimassa olevaksi oikeudeksi, vaikka yhdessä tapauksessa esiin nousi epäilyjä siitä, onko kyseinen tulkintalinja pitävä [Euroopan unionin] oikeuteen nähden: tuolloin (Corte di Cassazione 19.2.2016 antama tuomio nro 3285) katsottiin nimittäin, että ”palvelujen suorituksen käsitteen laajuus – – ja arvonlisäveroa koskeva verotuksen neutraalisuuden [alkup. s. 11] peruseriaate, jonka unionin tuomioistuimien on toistuvasti vahvistanut (ks. mm. tuomio 5.3.2015, C-479/13, EU:C:2015:141), saattavat oikeuskirjallisuudessa todetun mukaisesti olla esteenä sille, että yhtäältä työntekijöiden lähettämiseen ja toisaalta luvan saaneiden yritysten harjoittamaan henkilöstövuokraukseen liittyviä palveluita kohdellaan eri tavalla”.

Ennakkoratkaisupyyntöjen perustelut

15. Kansallinen lainsäädäntö, sellaisena kuin ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin sitä tulkitsee, herättää epäilyn siitä, että arvonlisäveron soveltamisalan ulkopuolelle jää sellainen lähettämiseen perustuvan työntekijöiden käyttöön antamisen kaltainen palvelu, johon liittyy kyseisestä palvelusta aiheutuneista kustannuksista maksettava korvaus, joka puolestaan on veronalainen.

15.1 Se, että kyseinen toiminta on luonteeltaan taloudellista tai liiketoimintaa, näyttää käyvän ilmi siitä, että asetuksen (decreto legislativo) nro 276/03 30 §:n nojalla lähettävällä työnantajalla on oltava nimenomainen intressi, jollaiseksi ennakkoratkaisupyyntöä esittäneen tuomioistuimen oikeuskäytännössä on katsottu pyrkimys taata emo- ja tytäryhtiön yhteisen organisaation toimivuuden parantaminen (Corte di Cassazione 21.4.2016 antama tuomio nro 8068, sekä nimenomaan johtohenkilön lähettämisestä Corte di Cassazione 3.7.2015 antama tuomio nro 13673).

Nyt tarkasteltavassa asiassa tällaisen intressin olemassaoloa ei ole kiistetty, ja se vastaa lähetetyn työntekijän (tässä tapauksessa johtajan) oman tuotanto-organisaationsa osaksi sijoittaneen vastaanottavan yrityksen intressiä.

15.2 Se, onko kyseinen taloudellinen toiminta vastikkeellinen palvelujen suoritus, voidaan mahdollisesti päätellä vastaanottavan yhtiön maksamasta määrästä, toisin sanoen työntekijöistä maksettavien **[alkup. s. 12]** kulujen ja työnantajamaksujen määrästä, joka ei ole merkityksetön.

16. Lisäksi vaikuttaa siltä, että kansallisen säännöksen seurauksena niitä eri tapoja, joilla työntekijöitä voidaan antaa toisen yrityksen käyttöön, kohdellaan arvonlisäverotuksen kannalta perusteettomasti eri tavoin; tämä saattaa vaikuttaa verotuksen neutraalisuuden periaatteeseen (tästä viimeksi unionin tuomioistuimen tuomio 19.12.2018, C-51/18, EU:C:2018:1035, 55 kohta), jonka mukaan samanlaisia, mahdollisesti keskenään kilpailevia tavaroita tai palveluja on kohdeltava arvonlisäverotuksessa samalla tavalla.

16.1 Työvoiman vuokraaminen on nimittäin sekin tapa antaa työntekijöitä toisen yrityksen käyttöön (unionin tuomioistuimen tuomio 12.3.2015, ”go fair” Zeitarbeit OHG, C-594/13, EU:C:2015:164). Se poikkeaa työntekijöiden lähettämisestä siinä, että ensin mainitussa työvoimaa välittävä yritys tavoittelee toiminnallaan voittoa. Ennakkoratkaisupyyntöön esittäneen tuomioistuimen näkemyksen mukaan työvoiman vuokraamisessa on aina kyse veronalaisesta palvelusta, jossa korvauksen määrä vaikuttaa ainoastaan veron määräytymisperusteeseen.

16.2. Käsittely olisi epäyhdenvertaista, tällöin käänteisenä, myös siinä tapauksessa, että maksettava vastike olisi pelkkää henkilöstökulua suurempi tai peräti pienempi; näin olisi jopa varsinaisen lähettämismenetelmän sisällä.

Yhdistettyjen jaostojen tulkinnan perusteella lähettämispalvelu olisi nimittäin tällaisessa tapauksessa veronalainen koko vastaanottajan maksaman määrän osalta.

Työvoiman vuokraamisessa sen sijaan veron määräytymisperuste laskettaisiin asetuksen (decreto legislativo) nro 276/03 86 §:ssä viitatus lain nro 196/97 26-bis §:n mukaan **[alkup. s. 13]** joka tapauksessa pelkästään vastikkeen sekä palkkojen ja työnantajamaksujen välisen erotuksen perusteella.

17. Se, että mainittu lainsäädäntö saattaa olla ristiriidassa [Euroopan unionin] oikeuden kanssa, ei saa aikaan tarvetta kutsua koolle yhdistyneitä jaostoja lain nro 67/88 8 §:n 35 momentin tulkittamiseksi edellä mainittujen tilanteiden osalta.

Unionin tuomioistuin on nimittäin vahvistanut (tuomio 5.4.2016, Puligienica Facility Esco SpA (PFE) v. Airgest SpA, C-689/13, EU:C:2016:199), että SEUT 267 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä kansallisen oikeuden säännökselle, jos tätä tulkitaan niin, että kun kyse on unionin oikeuden tulkintaan tai pätevyyteen liittyvästä kysymyksestä, asian viimeisenä oikeusasteena ratkaisevan tuomioistuimen jaoston on siinä tapauksessa, ettei se ole yhtä mieltä tämän tuomioistuimen täysistunnon ratkaisussa määritellystä linjasta, siirrettävä kysymys tämän täysistunnon käsiteltäväksi ja että se ei näin ollen voi pyytää ennakkoratkaisua unionin tuomioistuimelta.

[– –] [kansallinen lainsäädäntö]

18. Näin ollen on tarpeen selventää, salliiko vai kieltääkö edellä mainittu unionin oikeus sen, että kansallisessa lainsäädännössä kuudennen arvonlisäverodirektiivin soveltamisalan ulkopuolelle suljetaan tapaus, jossa emoyhtiö antaa tytäryhtiönsä palvelukseen oman työntekijänsä lähettämällä tämän kyseiseen yhtiöön ja saamalla vastineeksi ainoastaan korvauksen tästä aiheutuneista kuluista.

19. Siksi on välttämätöntä pyytää unionin tuomioistuimelta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaista ennakkoratkaisua seuraavaan kysymykseen:

[alkup. s. 14]

”Onko 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 ja 6 artiklaa sekä verotuksen neutraalisuuden periaatetta tulkittava siten, että ne ovat esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan se, että emoyhtiö lainaa tai lähettää työntekijöitä tytäryhtiölle sillä tavoin, että tämä maksaa näistä ainoastaan vastaavan kulukorvauksen, ei ole arvonlisäverotuksen kannalta merkityksellistä?”

[– –] [asian käsittelyn lykkääminen ja sisäisiä ohjeita]

[– –] Roomassa 23.1. ja 27.11.2018.

[– –]